

- (1) Today, we're turning to pure pragmatics. First, we'll discuss Grice's second major contribution to philosophy of language, namely *conversational implicature*. Then, we will talk about how Austin describes *speech-acts* and thereby provides a framework for how we can understand performative language.

- (2) Grice wants to bring our attention to the fact we often use language to convey information which we don't say explicitly.

- (a) If you were to say that you are hungry and I responded with

There is a restaurant around the corner.

then you would conclude that I think that it's open.

- (b) When you ask me where Smith lives and I say

Smith lives somewhere in France.

then it's clear that I don't know which city he lives in.

- (c) A classic example has to do with a recommendation along the lines of Ett annat klassiskt exempel har att göra med ett rekommendationsbrev i stil med:

Jones is good at spelling and is always punctual.

That formulation would lead the reader to conclude that the author doesn't think that Jones is a particularly good candidate for philosophy position.

- (3) So, there seems to be inferences which allow us to indicate information. One way to see that these inferences are weaker than logical or material ones is through what's often called a *cancellability* test. We can, for example, extend our examples as follows.

There is a restaurant around the corner, but I think it's closed.

Smith lives somewhere in France, but for national security reasons I won't be specific.

Jones is good at spelling and is always punctual. Furthermore, he's a good philosopher.

Although it would be somewhat weird to express oneself like this, none of these sentences is contradictory. By adding more information, we can cancel the unspoken information.

- (4) We can't say the same about logical consequences or conclusions from the semantic content of the sentence.

Superman is Clark Kent, but I don't mean that Clark Kent is Superman.

Lund is to the north of Malmö, but I don't mean that Malmö is to the south of Lund.

These sentences aren't just weird, they are directly contradictory.

- (5) To distinguish these kinds of conclusions from logical consequences, Grice calls this phenomenon *conversational implicature*. The challenge he takes on is to try and explain how we can understand and distinguish information that is *implicated* this way but not *entailed* by what was said.
- (6) The core idea is that there is a fundamental *co-operative principle* in play which governs how conversations can proceed.

Make your conversational contribution such as is required, at the stage at which it occurs, by the accepted purpose or direction of the talk-exchange in which you are engaged.

- (7) Grice argues that there are some rules or maxims which follow from this principle which explain how we understand implicature. The ones he presents in *Logic and Conversation* (Grice, 1975) can be summed up as:

(Quantity) Make your contribution as informative as is required for the current purposes of the exchange. Don't be more informative than is required.

(Quality) Don't say what you believe to be false or for which you lack adequate evidence.

(Relevance) Make your contribution relevant for the current purpose of the conversation.

(Manner) Avoid obscurity and ambiguity and try to be brief and orderly.

These *conversational maxims* are, according to Grice, unspoken rules for how we communicate with each other. The same kind of principles regulate all co-operative endeavours.

- (8) The fact that these rules govern our conversation is what leads to conversational implicature. Grice gives us the following definition. A speaker *S* implicates *Q* conversationally by uttering *P* to a hearer if and only if

(a) *S* is assumed follow the Co-operative principle.

(b) In order for *S*'s utterance of *P* to be consistent with the Co-operative principle, we have to assume that *S* believes *Q*.

(c) *S* believes, and expects the hearer to believe that *S* believes, that the hearer can work out that (b) is true.

Conversational implicature, according to Grice, is roughly speaking what follows from an utterance together with the assumption that the speaker is following the Co-operative principle and its accompanying maxims.

- (9) This has the important consequence that implicatures can be determined if we know what is said and are aware of the Co-operative principle. We can see how this works by looking at our previous examples.

(a) Du berättar att du är hungrig och jag svarar med att säga

Det finns en restaurang runt hörnet.

Eftersom du kan förutsätta att jag följer Samarbetsprincipen så måste jag också specifikt följa Relevansmaximet. Om jag inte trodde att restaurangen var öppen, så vore mitt bidrag irrelevant och därmed inte förenligt med att jag följer Samarbetsprincipen. Eftersom jag dessutom tror att du är kapabel att lista ut det och inte har sagt något som förhindrar

slutsatsen, så måste det ha varit min avsikt att du också ska uppfatta att jag tror att restaurangen är öppen.

- (b) I fallet där du undrar var Smith bor någonstans och jag svarar

Smith bor någonstans i Frankrike

så har jag till synes brutit mot Kvantitetsmaximet genom att inte ge ett tillräckligt informativt svar. Men vi kan fortfarande förklara hur jag har följt Samarbetsprincipen genom att göra antagandet att jag inte har tillräcklig grund för att säga något mer informativt. Att göra det skulle därmed bryta mot Kvalitetsmaximet.

- (c) När det däremot kommer till rekommendationen

Jones är bra på att stava och är alltid punktlig.

så kan du inte rimligtvis anta att jag saknar goda grunder för att säga något starkare om min student. Här har jag alltså till synes uppenbart brutit mot (eng. flouted) Kvantitetsmaximet, och därmed Samarbetsprincipen. Men eftersom jag har skrivit brevet utan tvång så kan jag ändå förmodas försöka upprätthålla Samarbetsprincipen och försöka förmedla något jag inte vill skriva ut. Därmed kan du dra slutsatsen att jag inte anser Jones vara en bra kandidat.

- (10) Dessa tre exempel illustrerar tre olika sätt som maximerna kan generera implikatur.

- (a) Genom att yttrandet helt enkelt följer Samarbetsprincipen och den extra information som maximen kräver för att det ska vara så fylls i av åhöraren.
- (b) Genom att till synes bryta mot Samarbetsprincipen så att åhöraren kan dra slutsatsen att det finns en konflikt mellan vad maximerna kräver av talaren.
- (c) Genom att uppenbart bryta mot något av maximerna men ändå indikera att man följer Samarbetsprincipen. Därmed kan åhöraren dra slutsatsen att talaren försöker förmedla något annat än det som till synes sägs.

- (11) Att det det finns ett sådant fenomen som konversationell implikatur, som ett slags svagare och upphävningsbara konsekvenser, är idag okontroversiellt. Vad det däremot finns en levande debatt om är hur vi ska karakterisera fenomenet teoretiskt. Det finns nämligen några problem med den Griceanska modellen.

- (a) Trots att resonemangen jag just beskrev verkar ganska komplexa så verkar vi förså konversationell implikatur i princip omedvetet och omedelbart. Är Grice teori helt enkelt inte kognitivt trovärdig som en modell för hur vi förstår dem?
- (b) Det är väldigt lätt för Grices teori att förklara hur vi märker att yttrande har en konversationell implikatur. Vi behöver bara notera att om vi tolkade yttrandet helt bokstavligt och inte lade till någon information så skulle det bryta mot något av maximerna. Men att vi enkelt kan märka närvaron av implikatur gör inget för att förklara den hur vi sen ska göra det positiva arbetet av att fundera ut vilken information som saknas. Grices exempel får det att verkar lätt eftersom vi redan vet vad som är implicerat, men hade vi stött på helt främmande exempel så är teorin inte till mycket hjälp.
- (c) Ett liknande problem har att göra med att det ofta kan vara obestämt precis vad för information som impliceras. När jag skyldigt säger att

Jag åt några av kakorna.

så kan jag implicera att jag inte åt upp allihopa, jag kan förmedla att jag inte vet om jag åt allihopa, och jag kan ha underdrivit och implicera att jag åt alla. Men eftersom åhöraren inte nödvändigtvis kan se skillnad på det här, så är det inte avgörbart vad som implicerats.

- (12) Grice urskiljer också ytterligare en sorts implikatur, nämligen *konventionell implikatur* (eng. conventional implicature). Ett tydligt exempel på en sådan här implikatur är hur meningen

Han var fattig men hederlig.

implicerar att det finns en motsättning mellan att vara fattig och att vara hederlig.

Hon är Engelsk och därmed modig.

implicerar att det finns en koppling mellan att vara Engelsk och att vara modig.

Tanken är att konventionell implikatur skiljer sig från konversationell implikatur på följande sätt

- (a) Konventionell implikatur genereras av vilka ord meningen är uppbyggd på och inte kontexten den yttrades i. Konversationell implikatur är ett pragmatiskt fenomen, konventionell implikatur är semantiskt.
- (b) Konventionell implikatur är inte upphävbar (eng. cancellable). Alltså, när vi försöker utvidga meningarna till

Han var fattig men hederlig, fast fattigdom står inte i motsättning mot hederlighet.

Hon var Engelsk och därmed modig, fast modighet följer inte från att vara Engelsk.

så blir de motsägelsefulla. Implikaturen garanteras av ordvalet, så den går inte att avvisa.

- (c) Ytterligare ett sätt som de skiljer sig åt är vad konsekvensen är av att ha implicerat något falskt. Om jag säger P och därmed implicerar Q konversationellt, så har jag vilselett min åhörare om Q är falskt. Men om jag säger P därmed implicerar Q konventionellt, så har jag inte bara vilselett om Q är falskt. Även om P är sant, så är den felformulerad.

- (13) Då är det dags att prata om Austin och talhandlingar. En första viktig observation när det kommer till ren pragmatik är att olika uttryck kan ha samma innebörd men ändå skilja sig i vilken användning de har.

Du dricker te.

Dricker du te?

Drick te!

Alla dessa meningar brukar anses ha samma innebörd, som uttrycks direkt i den första indikativa formen, men skilja sig i vilken *kraft* (eng. force) de uttrycker. Det första är ett hävdande (eng. assertion), den andra en fråga, och den tredje ett kommando.

- (14) I just de här exemplena så samvarierar yttrandets kraft med meningens modus. Men så är det inte alltid. Vi kan ställa frågor med meningar i indikativ och ge order med meningar i interrogativ eller indikativ. När vi studerar talhandlingar så är vi intresserade av att försöka karakterisera vad det innebär att ett visst yttrande har en viss kraft och identifiera vilka olika sorters kraft som yttranden kan ha.

- (15) Det första försöket att göra precis det här kommer från J.L. Austin. Han började med att notera att vi ofta kan skriva om meningar i olika modus till en indikativform som direkt uttrycker vilken kraft de har.

Jag hävdar att du dricker te.

Jag frågar om du dricker te.

Jag beordrar dig att dricka te.

Men detta är inte alla sorters kraft som kan uttryckas.

Jag lovar att komma i tid.

Jag döper den här ön till Madagaskar.

Jag erkänner att jag stulit kaffe från köket.

Den här sortens uttryck är vad Austin kallar för *performativ*, eftersom de utför den talhandling som de beskriver.

- (16) Men det är inte bara performativ som kan användas för att utföra talhandlingar. Jag behöver inte lägga till beskrivningen att 'Jag erkänner att' för att erkänna att jag stulit kaffe från köket. Jag kan lika gärna bara säga

Jag har stulit kaffe från köket.

när prefekten frågar ut mig. Åt andra hållet så verkar även performativ uttrycka ett beskrivande innehåll. När jag säger att

Jag lovar att komma i tid.

så är det en beskrivning av situationen. Den är dessutom sann.

- (17) Austin vill alltså inte bara gå ifrån idén om att rent beskrivande meningar är mest fundamentala för att förstå vårt språkbruk. Han menar att varje yttrande måste förstås både genom sin innebörd och vilken talhandling som utförs. Både sägande och görande är närvarande i varje yttrande.
- (18) För att förtydliga hur vi kan prata om yttranden så delar Austin upp sin analys i tre delar: dess *lokutionära innehåll* (eng. locutionary content), dess *illokutionära kraft* (eng. illocutionary force), och dess *perlokutionära effekt* (eng. perlocutionary effect). Som exempel, låt oss analysera meningen

Du får låna min telefon för att ringa.

- (a) Yttrandets lokutionära innehåll är den innebörd som yttrandet baseras på. För exemplet är det att åhöraren använder min telefon för att ringa.
- (b) Yttrandets illokutionära kraft handlingen som utförs av att den sägs. För exemplet är det att auktorisera åhöraren att använda min telefon för att ringa.
- (c) Yttrandets perlokutionära effekt är den effekt som det är menat att uppnå. För exemplet är det att få åhöraren att faktiskt använda min telefon för att ringa.
- (19) Vi behöver alla dessa tre aspekter för att kunna fänga de sätt vi utför talhandlingar.
- (a) När jag presenterar ett argument så har det den illokutionära kraften av ett argumenterande.

- (b) Men vi kan inte beskriva illokutionen som ett övertygande, eftersom det inte är upp till mitt utförande om det lyckas ha den effekten.
  - (c) Däremot är ett arguments mål att vara ett övertygande. Så, vi kan säga att det är dess perlokutionära effekt. Det är vad som ska uppnås för att handlingen ska vara lyckad.
  - (d) Austin ger oss testet att en talhandlings illokutionära kraft skulle kunna göras explicit genom ett performativ på formen 'Härmed ...'. Beskrivningar av talhandlingar som inte kan utföras på den formen måste vara formuleringar av deras perlokutionära effekt.
- (20) Vad som etablerar vilka talhandlingar som finns och hur de utförs brukar anses vara en fråga om konventioner i en given talargrupp. Det leder däremot omedelbart till frågan om vad som händer när någon försöker utföra en talhandling men inte uppfyller de konventionella reglerna för hur den ska utföras. Den frågan leder Searle (1965, 1969) att göra en distinktion mellan två sorters regler: *konstitutiva* och *regulativa* regler.
- (a) Konstitutiva regler för en handling är de som definierar den. Det som definierar vad som utgör ett drag i schack är reglerna för hur pjäser kan flytta på sig.
  - (b) Om jag skulle klä ut mig till präst, smyga in i en kyrka, och yttrar

Härmed förklarar jag er äkta makar.

 så misslyckas min talhandling. Det är en konstitutiv regel för att viga ett par att man är auktoriserad till att utföra den och det är inte jag.
  - (c) Regulativa regler för en handling är de som styr beteenden som finns även i deras frånvaro. Ett tydligt exempel är etikettregler för vilket språk som är lämpligt vid en formellare tillställning.
  - (d) Om jag istället säger till er att

Jag bjuder på fika på sista föreläsningen.

 utan någon som helst avsikt att ordna det, så är min handling fortfarande ett löfte. Regeln om att man ska uppfylla sina löften är bara regulativ. Att jag bryter den gör min handling *olämplig* (eng. infelicitous), men inte felbeskriven. Det är just att jag lyckats lova, men inte lever upp till det regulativa, som gör mig klandervärd.